

Jag överklagar kammarättens (avd 5) dom från 2019-05-08 i ärende 237-19.

Anledningen är att det inte föreligger risk för skada på annan person eller på egendom. Det finns starka bevis för detta, vilka domstolen valt att förbise.

Först vill jag nämna att LiU:s beskrivningar av händelserna är vinklade. Som jag nämnde redan i mitt förra överklagande så är t.ex. LiU:s beskrivning av vad jag svarade på frågan "Vad tänkte du innan du skickade brevet?" ett rent faktafel. LiU:s beskrivning fick mig att framstå i betydligt sämre dager än vad som faktiskt var fallet. LiU:s initiala anmälan innehåller dessutom irrelevanta personangrepp och osaklig smutskastning.

Av större vikt är emellertid följande. LiU skriver att det vid två (2) tillfällen hänt att studenter valt att sjukskriva sig från obligatoriska moment på grund av min närvaro. Jag tror bara att det var ett (1) moment under den sena höstterminen under vilket jag var i samma grupp som berörda personer, så jag betvivlar att siffran som LiU anger stämmer. Omständigheterna kring denna händelse är också mer nyanserade än vad LiU beskriver. I mina egna anteckningar om händelsen står följande:

Eftermiddagens sista schemalagda pass var den s.k. etikstrimman, där man i basgrupp diskuterade etiska frågor. [Den kvinnliga studenten] och jag tillhörde samma basgrupp, så vi var på väg till samma lokal.

Jag uppfattade då att hon pratade om att hon inte skulle vara med på mötet (som var obligatoriskt), och då kopplade jag direkt. Jag förstod att hon inte ville vara med på momentet på grund av min närvaro, vilken förstås var jobbig för henne (i synnerhet som hon visste att jag efteråt skulle vilja ha en kram av henne, även om jag inte skulle säga något om det).

Jag insisterade då väldigt bestämt på att få prata med henne i enrum, vilket hon gick med på.

Jag sade att jag förstod varför hon ville gå hem, och hon bekräftade delvis, även om hon tillade att det också fanns "annat" som var tungt för henne vid det tillfället. Men vi var båda överens om att jag var en del av hennes bekymmer.

Jag sade att jag var hemskt ledsen för allt jag orsakat henne, och lovade att inte något mer vara "på" henne och [hennes kamrat]. Jag sade också att jag kunde gå hem, så att hon kunde vara med på mötet. Hon ville dock inte det. Jag insisterade emellertid flera gånger på det, men till slut gav jag med mig. Hon ville gå hem.

Mötet kändes fint, och jag fick intrycket av att hon kände sig lättad över att jag förstod vilken tyngd jag lagt på henne, och att hon trodde på mig när jag berättade att jag ville göra vad jag kunde för att inte belasta henne något mer.

Jag anser sålunda att LiU:s beskrivningar av händelserna är vinklade till LiU:s fördel och till min nackdel, ibland så att det bör betraktas som rena faktafel. Ni är en domstol, och jag utgår ifrån att ni inte tar LiU:s ord som absoluta sanningar utan faktiskt genomför rigorösa utredningar av de "fakta" som LiU presenterar.

Men jag håller med LiU om att jag inte hade kunnat fortsätta på utbildningen den hösten. Jag var i alldeles för dåligt skick och utgjorde en stressfaktor för övriga studenter. Anledningen till min kris var huvudsakligen (1) att jag kände mig utanför i klassen och (2) att mina pengar snart var slut och att jag på grund av min funktionsnedsättning och mentala ohälsa då skulle hamna på gatan.

Det sociala utanförskapet hade jag burit med mig sedan förskoletiden. Framför allt saknade jag kvinnlig vän/partner. Det traumat präglade hela min för-, grund-, gymnasie- och högskoletid, och jag upplevde alltid att samhället och sjukvården aldrig hade hört talas om den typen av problematik förut, och att jag inte ens fick prata om det (för då var jag en dålig människa). Lite som att vara homosexuell på 1800-talet, kan jag tänka mig.

Det var det utanförskapet och traumat som låg bakom vinklingen på mitt rop på hjälp under hösten (kvinnliga medstudenter).

Ni skriver att motivet bakom er dom är att risk föreligger för att detta skall upprepas. Jag medger att en låg till måttlig sådan risk förelåg (preteritum) månaderna direkt efter den där hösten, men i dag är den risken obefintlig.

Jag kan svära på att det beteendet aldrig skulle inträffa igen.

Det finns två anledningar till detta.

För det första åkte jag under 2018 vid en handfull gånger till Köpenhamn i Danmark och träffade där på lagligt sätt jämnåriga kvinnor som jag fick fysisk närhet av (främst kramar och handhållning – annat är för svårt/obehagligt för mig). Efter dessa resor känner jag inte längre något nämnvärt utanförskap på den fronten. Jag hade egentligen tänkt åka till Danmark även i år (2019) i samma syfte, men känner inte alls något behov eller någon vilja.

Den andra anledningen är att jag de senaste 2–3 åren för första gången i livet fått vänner som jag träffar dagligen. De senaste tre åren har jag spenderat nästan all min fritid på en restaurang i Linköping. Jag går dit efter jobbet vid fyrtiden och stannar till stängning kanske sex–sju timmar senare. På helgerna är jag där ännu lite mer.

Det här är något helt nytt för mig. Jag har aldrig tidigare haft vänner som jag träffat regelbundet. Som jag skrev till en utländsk brevvän häromåret:

Thank you for your kind words. The last couple of months I have been spending most of my spare time at the restaurant. (I have been a regular there for a few years now. On working days I go there for dinner after work, and on non-working days I go there both for lunch and supper. Typically I stay for many hours.) As you might imagine, I have gotten to know the staff very well by now; they are almost like family to me. Since I have very few friends, this means a lot to me. Without this restaurant, I'd spend essentially all my non-working hours alone at home, which likely wouldn't be good for me at all. (Far too much time to dwell on broken dreams and on how much everyone at Linköping University despises me.)

[...]

Indeed, I am tremendously grateful that I do have this beautiful place and these amazing people to go to every day.

“My” table is a fairly large circular table for four guests close to the bar, but it is almost always set for only a single person at my usual chair every time I get there after work. At weekends, I typically have lunch at this table at noon, and then I go back to the restaurant for supper at five in the afternoon. Then I usually sit in the bar until they close at eleven or twelve. Rarely am I

not the last guest to leave; often I leave with the last of the staff long after all other guests have left.

And often they surprise me with things like free dessert or some new creation from the kitchen, especially if I have had a bad day. But I suppose that the thing I appreciate the most is their accepting me as a friend.

I could go on about this. I've received so much love from this place and the people who work here (and those who have previously worked here) that I almost find it hard to put it down in words. I have met a couple of priests and deacons from the Church of Sweden recently. When they've asked me about any support I do have, and I've mentioned the restaurant, I've found it hard to hold back my tears.

Att som 30-åring för första gången i livet få känna värmen i vänner är otroligt, och det är något som gjort enormt stor skillnad för mig. Jag kan inte längre känna mig socialt utanför, ensam eller isolerad. Det är fullkomligt omöjligt när jag dagligen är omgiven av vänner som verkligen tycker om mig och bryr sig om mig. Lägg till att jag inte längre kan känna något utanförskap vad gäller fysisk närhet, och ni förstår att det här traumat som jag burit på i trettio år nu – bättre sent än aldrig – är borta.

Det trauma som låg bakom handlingen den här hösten finns alltså inte mer.

Det är det som gör att jag kan garantera att jag aldrig någonsin skulle kunna göra om något i stil med det där brevet.

[Flera av de människor jag träffar dagligen är unga och har partners. Det blir prat om sådant och om sex och samlevnad, och jag upplever inte det som ett dugg obehagligt. För några år sedan hade jag brutit ihop av att höra sådant.]

Jag vågade inte nämna Danmarks-resorna för läkaren Hanna som undersökte mig, och jag tror knappt att jag nämnde restaurangen heller. Jag förstår därför varför hon leddes in på sin slutsats om "måttlig till hög risk" för att beteendet skulle upprepas. (Förvisso var det ändå bara en gissning, men en inte helt orimlig gissning.) Om samma läkare – eller någon annan läkare – skulle undersöka mig i dag, och jag skulle vara öppen med allt som hänt, skulle det inte vara tal om någon risk för upprepning av beteendet.

Sedan vill jag poängtera att er farhåga om att jag skulle utgöra en fara för *patienter* aldrig varit befogad. De hjärnbanor som krävs för att missbruka lärar- eller läkarrollen finns inte hos mig. Jag hade aldrig någonsin – inte ens med det trauma jag bar på vid den tiden – kunnat göra något olämpligt med eller inför en patient. Aldrig någonsin.

Jag hade mycket patientkontakt under de två åren på läkarprogrammet, och fick hela tiden *mycket* beröm för patientbemötandet – av andra studenter, handledare och patienter. En medstudent sade att hon tyckte jag var "bäst" i gruppen på patientbemötande. Sista terminen kom en ny student in i vår grupp, en sjuksköterska, och hon sade att hon tyckte att mitt patientsamtal var det första som hon hade sett som kändes "äka".

Jag skulle aldrig någonsin kunna leva med mig själv om jag betedde mig olämpligt inför en student (som lärare) eller patient (som läkare). De som var med mig på patientsamtalen vet det. Jag förstår inte varför ni inte frågar dem.

Lägg till att jag före tiden på läkarprogrammet arbetade sju år som lärare i matematik på LiU, och blev otroligt uppskattad. Jag fick tavlor, tårter och blommor av studenterna jag haft det senaste året. Det hände regelbundet att studenter gick fram till mig efter en lektion och sade saker i stil med att jag var den bästa lärare de haft. Sista året vann jag civilingenjörernas lärarpris med motiveringen "För att alltid finnas tillgänglig till att besvara studenternas frågor med tålmod, glädje och dedikation samt att genom en stor repertoar av alternativa förklaringsmodeller lyckas förmedla det vackra och intressanta i matematiken och ta undervisningen till nya nivåer."

Allt detta talar för att jag redan med det trauma jag bar på förr i tiden var en trygg och stabil person i mitt yrkesmässiga utövande. Men jag gick sönder av stressen under läkarprogrammet (förlusten av lärarrollen som betydde allt för mig, utanförskapet i klassen, vetskapen om att pengarna skulle ta slut).

Men hur som: i dag finns det stora sociala utanförskapet inte längre, och jag kan garantera att jag aldrig någonsin skulle kunna göra om något i stil med brevet till klasskamraterna. Jag menar, mekanismen bakom finns ju inte längre!

De senaste åren har jag som sagt många timmar dagligen träffat människorna på restaurangen och på jobbet. Faktum är att jag varit med någon av dessa grupper i princip all vaken tid. Och alla dessa människor kan intyga att jag under hela tiden – nu över två år – aldrig sagt något elakt eller hårt eller potentiellt stötande eller politiskt inkorrekt till någon, utan alltid varit mjuk och mild och ansvarstagande mot alla. Varje dag, utan undantag. Alla dessa människor, som träffat mig varje dag under de senaste två åren, kan intyga att jag alltid är en lugn, varm, mild, förstående person som aldrig säger eller gör något olämpligt eller oansvarigt. Jag pratar aldrig bakom ryggen på folk, jag är väldigt försiktig med att ge kritik och försöker att endast göra det på mildast möjliga sätt och bara ifall det kan leda till något uppenbart konstruktivt. Jag försöker alltid att medla mellan människor och få folk att förstå hur andra ser på saker, tänker och känner.

Ni baserar er bild av mig på det som LiU skrev i sin (uppenbart vinklade) anmälan och det som läkaren Hanna till stor del gissade sig till efter att ha pratat med mig i någon timma (under vilken jag inte vågade berätta om saker eller ens visste vad undersökningens syfte var).

Flera av de människor jag nämner ovan, från jobbet och från restaurangen, som träffat mig många timmar varenda dag i två–tre års tid, är villiga att vittna om hur de upplever mig, om vad för person jag är. [Jag gav kontakuppgifter till tre personer i min förra överklagan. Dessa är fortfarande aktuella.]

Det är "märkligt" att domstolen inte vill höra dessa berättelser (eller vill ge mig en ny läkarundersökning).

Slutligen är det värt att poängtera att LiU:s agerande gett mig posttraumatisk stress. Jag har sedan LiU påbörjade processen för två och ett halvt år sedan över ett tjugotal gånger drabbats av panikångest och fått åka till sjukhuset med blåljusfordon. Jag har skadat mig själv och planerat att ta livet av mig. Den dagliga ångesten är svår. Det lidande som orsakats mig och min familj är mycket stort.

Med tanke på att jag lider av en funktionsnedsättning, alltid varit öppen med mina problem (men inte fått något gehör från LiU) och att jag hela tiden var tydlig med att jag absolut inte ville någon något illa, kunde LiU ha bemött mig med en smula värme. De kunde ha sagt "herregud vilket liv du

levt, nu skall vi göra vad vi kan för att hjälpa dig” när de först blev varse om min problematik. Eller åtminstone: ”Du behöver ta en paus nu, men du är välkommen tillbaka till läkarprogrammet när du mår bättre!” Eller åtminstone valt att bara låta mig gå när jag frivilligt hoppade av utbildningen under vintern.

Jag har mycket svårt att se hur den här processen gagnar någon.

Min högsta dröm nu är att LiU (Helen, Stergios och Ann-Charlott) och min gamla klass gemensamt går ut och säger ”vi är så ledsna för att vi missförstått dig så fasligt och för allt lidande vi utsatt dig och din familj för – du är välkommen tillbaka när du vill”.

Även om PTSD:n och den mycket dåliga ekonomin skulle göra det svårt för mig att komma tillbaka till medicinstudierna, så skulle ett sådant uttalande åtminstone ge mig en sportslig chans att kunna gå vidare i livet.